

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3607/2019
20.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених: ББ, чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и ВВ, чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1675/19 од 28.06.2019. године, у седници одржаној 20.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1675/19 од 28.06.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1675/19 од 28.06.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Шиду П1 8/18 од 18.02.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен примерни тужбени захтеви па су обавезани тужени да тужиоцу, за период од 01.12.2014. до 31.08.2015. године, солидарно плате 39.875,93 динара на име накнаде трошкова исхране у току рада са законском каматом почев од 15.05.2018. године до исплате и 14.603,52 динара на име обрачунате камате до 14.05.2018. године, као и 9.512,55 динара на име регреса за коришћење годишњег одмора у истом периоду, са законском каматом почев од 15.05.2018. године до исплате и 3.789,49 динара на име обрачунате камате до 14.05.2018. године, док је преко досуђених износа тужбени захтев одбијен, као неоснован (у износима ближе одређеним овим ставом изреке). Ставом другим изреке обавезан је тужени ВВ, да тужиоцу, за период од 01.09.2015. до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова исхране у току рада плати 67.941,79 динара са законском каматом почев од 15.05.2018. године до исплате и 15.850,73 динара на име обрачунате камате до 14.05.2018. године, као и 16.911,20 динара на име регреса за коришћење годишњег одмора у истом периоду, са законском каматом почев од 15.05.2018. године до исплате и 3.909,00 динара на име обрачунате камате до 14.05.2018. године, док је преко досуђених износа тужбени захтев одбијен, као неоснован (у износима чија је висина ближе одређена овим ставом изреке). Ставом трећим изреке тужени су обавезани да

тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 60.433,50 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1675/19 од 28.06.2019. године, жалбе тужених су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени су изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтеви тужиоца основан, а да су тужени обавезни да му солидарно плате тражене накнаде за период до 01.09.2015. године, односно до почетка рада тужиоца код послодавца следбеника, односно код туженог ВВ, по закљученом уговору о раду са овим туженим. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиоца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, као и о солидарној обавези тужених за период до 31.08.2015. године и самосталној обавези туженог ВВ почев од 01.09.2015. године. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима је одбијен захтев тужилаца у односу на исте тужене, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, као и одлуке Уставног суда Уж 2779/09 од 08.09.2011. године, Уж 2598/11 од 07.03.2013. године и Уж 5886/11 од 27.02.2014. године, не представљају одлуке донете у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, а одлукама Уставног суда Уж 2779/09 и Уж 2598/11 о праву на накнаду за исхрану и регрес запослених у МУП-у, код којих је ово право регулисано другим посебним законом и на другачији начин у односу на запослене код тужених. Одлука Уставног суда Уж 5866/11 заснована је на другачијем чињеничном стању, јер се потраживање у односу на тужену ББ односи на период од 01.01.2010. до 31.12.2010. године, када су били на снази други општи акти овог туженог у односу на период потраживања у овој правној ствари. Остале одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизије, а које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизије тужених нису дозвољене.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану и регреса, поднета је 26.12.2017 године. Вредност дела правноснажне пресуде коју тужени ББ ревизијом побија износи 7.481,48 динара, док тужени ВВ ревизијом побија део првонажне пресуде у висини од је 172.094,20 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарске противвредности испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије тужених недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**